

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/19/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713010308
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3713010308.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Dušana Krč-Šeberu na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. marca 2015 prejednal odvolanie obžalovaného

B.. A. E.,

nar. XX.XX.XXXX v D. R., trvale bytom D. - N. XX, okres Považská Bystrica, bývalého príslušníka PZ SR,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica, sp.zn. 2T/166/2013 zo dňa 27. novembra 2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný B.. A. E. (vo výroku rozsudku súdu prvého stupňa je nesprávne uvedené priezvisko „E.“, odvolací súd nariadi opravu tejto zrejmej písárskej chyby) uznaný vinným z pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c/ Tr.zák., pretože ako referent Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ Považská Bystrica, vykonávajúci evidenčné úkony na úseku evidencie motorových vozidiel podľa zákona číslo 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a doplnení niektorých zákonov v rozpore s čl. 3 ods. 2 písm. c) a čl. 7 ods. 1, 2 písm. f) nariadenia prezidenta Policajného zboru č. 1/2009 o evidencii vozidiel, teda bez kontroly pred vykonaním evidenčných úkonov pri prihlasovaní jednotlivito dovezeného vozidla

- dňa 08. apríla 2009 zaevidoval do evidencie vozidiel motorové vozidlo zn. Volkswagen Passat CC 3 CC, výrobné číslo karosérie WVV Q. XCZXEXXXXXX, ktorému pridil evidenčné číslo D., bez osobnej prítomnosti vlastníka, resp. splnomocnenia vlastníka a držiteľa vozidla D. F.,

- dňa 04. mája 2009 zaevidoval do evidencie vozidiel motorové vozidlo zn. Iveco Irisbus 50C18, výrobné číslo karosérie Q ktorému pridil evidenčné číslo D., bez osobnej prítomnosti vlastníka, resp. splnomocnenia vlastníka a držiteľa vozidla, D. F. z Považskej Bystrice,

- dňa 17. júna 2009 zaevidoval do evidencie vozidiel motorové vozidlo zn. Audi A6 Avant 4F, výrobné číslo karoséria X ktorému pridil evidenčné číslo D., bez osobnej prítomnosti vlastníka, resp. splnomocnenia vlastníka a držiteľa vozidla, D. F. z Považskej Bystrice,

- dňa 12. októbra 2009 zaevidoval do evidencie vozidiel motorové vozidlo zn. BMW X6, výrobné číslo karoséria X ktorému pridelil evidenčné číslo D., bez osobnej prítomnosti vlastníka, resp. splnomocnenia vlastníka a držiteľa vozidla, D. F. z Považskej Bystrice,

- dňa 14. októbra 2009 zaevidoval do evidencie vozidiel motorové vozidlo zn. Audi A6 4F, výrobné číslo karosérie X ktorému pridelil evidenčné číslo D. bez osobnej prítomnosti vlastníka, resp. splnomocnenca vlastníka a držiteľa vozidla, D. F. z Považskej Bystrice,

pričom takto konal v úmysle inému privodiť neoprávnený prospech vo forme prihlásenia vozidiel do evidencie a umožnenia ďalšieho nakladania s uvedenými motorovými vozidlami.

Bol za to odsúdený podľa § 326 ods. 1 Tr.zák. s použitím §§ 38 ods. 2, 3, 36 písm. j/ Tr.zák. k trestu odňatia slobody na 2 roky, výkon ktorého trestu mu bol podľa §§ 49 ods. 1 písm. a/, 50 ods. 1 Tr.zák. podmienčne odložený na skúšobnú dobu dvoch rokov.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré zahlásil do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Následne obžalovaný odvolanie písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Obhajca kategoricky poprel, že by sa obžalovaný dopustil konania, ktorým by boli naplnené všetky zákonné znaky skutkovej podstaty žalovaného prečinu podľa § 326 ods. 1 písm. c/ Tr.zák. Obžalovaný nekonal v rozpore s uvedenými článkami nariadenia prezidenta PZ č. 1/2009 o evidovaní vozidiel, pričom prípadné administratívne pochybenie pri výkone funkcie nezakladá trestnoprávnu zodpovednosť obžalovaného. Bolo objektívne dané, že potrebné doklady existovali a boli pri evidenčných úkonoch osobne predložené osobou vystupujúcou ako D. F., pričom išlo o túto osobu, pretože jedine táto osoba mohla mať doklady k dispozícii. Výpoveď svedka D. F., na ktorej je postavená obžaloba, je osobou nevieryhodnou s kriminálnou minulosťou aj za machinácie s motorovými vozidlami. Tento svedok potvrdil, že predmetné motorové vozidlá osobne prihlásil na seba na Obvodnom úrade v Považskej Bystrici - odbor dopravy, čím zlegalizoval svoje vlastníctvo k nim. Už tento právny akt ho následne oprávňoval, aby pokračoval v nakladaní s uvedenými motorovými vozidlami. Tvrdenie tohto svedka, že s prihlasovaním vozidiel na dopravný inšpektorát Považská Bystrica nemá nič spoločné, je nelogické, keď následne sa vozidlá prevádzkali na ďalšie osoby, pričom súd prvého stupňa neskúmal „ďalší osud“ uvedených vozidiel. Kniha poradových čísel stránok bola voľne dostupná vo vestibule Okresného riaditeľstva PZ, pričom zápisy sú nezáväzné a mená Q. C. L. tam mohol zapisovať aj D. F.. Obhajca namietal, že chránený záujem by obžalovaný porušil, ak by predmetné vozidlá zaevidoval bez potrebných dokladov (najmä technického preukazu), ktoré vydal štátny orgán a nemal dôvod ich spochybňovať. Ak došlo k legalizácii odcudzených vozidiel a umožneniu ich zaevidovať a následne ich odpredať, stalo sa tak v prvotnom konaní Okresného úradu Považská Bystrica, odbor dopravy a nie na dopravnom inšpektoráte v dôsledku nečinnosti obžalovaného. Ku kvalifikácii konania obžalovaného ako predmetného prečinu sa vyžaduje aj motív (úmysel spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech), ako zložka subjektívnej stránky konania páchatel'a, ktorý musí byť preukázaný. Napokon obhajca dal do pozornosti všeobecne známu skutočnosť, že v súčasnej dobe už existuje návrh novely cestného zákona, podľa ktorého má byť uvedené do praxe elektronické prihlasovanie áut (bez osobnej účasti žiadateľa na dopravnom inšpektoráte). Potom ani prípadné pochybenia obžalovaného pri výkone evidenčných úkonov v roku 2009 by v súčasnosti nevykazovalo žiadne znaky spoločenskej nebezpečnosti. Obhajca navrhol napadnutý prvostupňový rozsudok zrušiť a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní navrhol prokurátor krajskej prokuratúry odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr.por. ako nedôvodné zamietnuť.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytýkaná žiadna chyba, pričom ani odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

K namietanému skutkovému zisteniu súdu prvého stupňa v tom, že nebolo preukázané to, že by svedok D. F. neprihlasoval do evidencie PZ predmetné motorové vozidlá, uvádza senát odvolacieho súdu nasledovne. Obhajca síce poukázal na nevieryhodnosť tohto svedka, avšak na druhej strane je však súčasne potrebné uviesť úvahu spočívajúcu v tom, že pokiaľ tento svedok „priznal“ svoju účasť na prihlasovaní vozidiel, o ktorých od počiatku vedel, že nie sú jeho vlastníctvom, na obvodnom úrade, aký dôvod by mal „klamať“, že na polícii sa prihlasovania do evidencie už nezúčastnil, ak by opak bol pravdou a obžalovaný jemu osobne vozidlá zaevidoval. Aj z takejto logickej úvahy pri hodnotení usvedčujúcej výpovede svedka D. F., že sa prihlasovania na polícii nezúčastnil pri jej podpore objektívnym listinným dôkazom (kniha poradových čísel stránok), možno urobiť jednoznačný záver, že tento svedok sa prihlasovania do evidencie predmetných 5 motorových vozidiel nezúčastnil.

Úvaha obhajcu v tom, že k porušeniu malo dôjsť už na obvodnom úrade, je v tomto smere irelevantná, pretože v tomto konaní sa posudzuje trestná činnosť obžalovaného ako príslušníka PZ SR (verejný činiteľ) pri evidenčných úkonoch k motorovým vozidlám, ktoré zákonom boli zverené PZ SR. Úlohou tohto trestného konania nebolo teda zistiť „kto všetko“ sa podieľal zavineným porušením svojich povinností na tom, že odcudzené vozidlá (preukázaný fakt) mohli byť v SR zaevidované ako legálne nadobudnuté a následne odpredané ďalším osobám. Úlohou tohto trestného konania bolo zistiť, či v súvislosti s tým nedošlo k porušeniu povinnosti aj obžalovaného, ako príslušníka PZ.

K obhajcom namietanému porušeniu povinností obžalovaného (skutkovo to ale obžalovaný popiera) v tom, že doklady boli v poriadku predložené osobou vystupujúcou pod meno D. F., senát odvolacieho súdu poukazuje, že obžalovanému sa nekladie za vinu porušenie čl. 2 ods. 2 písm. d/ Nariadenia P PZ č. 1/2009 v tom, že neskontroloval pravosť dokladov, ale sa mu kladie za vinu porušenie čl. 2 ods. 2 písm. c/ citovaného nariadenia, podľa ktorého pred vykonaním evidenčných úkonov orgán Policajného zboru kontroluje okrem iného aj totožnosť držiteľa vozidla, vlastníka vozidla a ich oprávnenie na podanie žiadosti. Obžalovaný takto totožnosť nezisťoval, pričom pri správnom postupe by zistil, že žiadosť podáva neoprávnená osoba.

Pokiaľ ide o namietanú pohnútku konania obžalovaného, ako zákonného znaku prečinu podľa § 326 ods. 1 Tr.zák. v podobe úmyslu spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, k tomu je potrebné ďalej uviesť, že obžalovaný konal v úmysle inému privodiť neoprávnený prospech jednak v tom, že zaevidoval predmetné vozidlá pre niekoho bez splnenia všetkých podmienok (žiadosť nepodala oprávnená osoba), ako aj v tom, že niekto mohol pokračovať v neoprávnenom nakladaní s uvedenými motorovými vozidlami. Pritom je nepochybné, že predpisy upravujúce evidenciu vozidiel práve aj policajným zborom, sledujú okrem iného najmä to, aby v súvislosti s prihlasovaním a zmenou v osobách, na ktoré má byť vozidlo na polícii evidované, neumožňovalo a nedochádzalo k páchaniu protiprávných konaní. Úlohou PZ v tomto smere je aj ochrana občanov pred „podvodníkmi“, ktorí odcudzené vozidlo „legalizujú“ a potom ako riadne zaevidované aj na PZ SR ďalej predávajú. Obžalovanému síce nemožno preukázať, resp. priamo pričítať k tiazii, že vedel, resp. mal vedieť, že v predmetných prípadoch išlo o odcudzené vozidlá. Faktom však ostáva, že pri takejto evidencii „odcudzených vozidiel“ nepostupoval v súlade s predpismi uvedenými v obžalobe. Tu nie bez významu je aj okolnosť, ktorú mal obžalovaný zaregistrovať, že 5 vozidiel značnej hodnoty v priebehu pol roka sa eviduje na tú istú osobu, pričom obžalovaný takúto evidenciu „drahých“ vozidiel urobil dokonca bez riadnej žiadosti tejto osoby.

Napokon k namietanej závažnosti konania obžalovaného z pohľadu „možnej“ budúcej legislatívnej úpravy o elektronickej evidencii vozidiel, senát odvolacieho súdu uvádza, že ani táto úprava nepochybne nebude umožňovať, aby zápis v evidencii vozidiel urobil ktokoľvek bez ohľadu na vlastníctvo, resp. oprávnenú držbu vozidla.

Okrem v odvolaní vytýkaných chýb, týkajúcich sa výroku o vine, odvolací súd preskúmal aj výrok o treste. Zistil pritom, že trest odňatia slobody bol uložený v rámci trestnej sadzby uvedenej v § 326 ods. 1 Tr.zák., pričom podľa § 38 ods. 3 Tr.zák. došlo k zníženiu hornej hranice o 1/3. Doterajší riadny život obžalovaného umožňoval aj podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.